

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna

APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Pocăință și mântuire

La apariția lucrării **POCĂINȚA** de Pr. Dr. Ilarion V. Felea

Păcatul este o realitate obsedantă. Nimeni nu scapă de pleasna lui usturătoare și pricinuitoare de neajunsuri felurite atât ca înfățișare, cât și ca intensitate. Se ține de om ca scaiul și-l muncește cu o cruzime sălbatică. Numai Hristos n'a avut păcat. În schimb, l-a simțit și a pățit din pricina păcatului ca nimeni dintre oameni, căci El a luat asupra Sa păcatele noastre ale tuturor și le-a ispășit cu lacrimi și cu propriul Său sânge.

Se vorbește mereu de-o tragedie a sufletului antic și de prăbușirile de-atâtea ori constatate ale omenirii vremurilor mai nouă. Și nu fără temei. Răul care ne roade actualmente existența și dă o înfățișare hidoasă atâtor munificări omenesci, e vechiu cât lumea. Suspinele și vaierele pricinuite de el au lăsat o dără întunecată pe alvia istoriei. Toată lumea a fost conștie că el există și că nu-l ocolește pe nimeni. Victimele și le-a ales din toate stările sociale, fără nici a crutare. Pustiul și groaza pe cari le-a risipit pe fața pământului, n'au atins numai neamul omenesc. Intreaga făptură necuvântătoare pătimește în rând cu omul de pe urma acestei forțe oarbe în calea căreia antichitatea precreștină a fost incapabilă să trântască un stăvilor rezistent. Adevărata și unica solidaritate cosmică pe care a găsit-o Hristos la plinirea vremii, era solidaritatea în suferința provenită din păcat.

Dar și în dorința de lepădare a jugului lui cel cu anevoie de purtat. Istoria ne-a păstrat numeroase dovezi în această privință. Păcatul, ca orice boală, trebuia să aibă un remediu. Asupra acestui adevăr, toată lumea era de acord. Și ca atare, omenirea a căutat pe diferite căi să intre în posesiunea acestui leac izbăvitor. Toate religiunile antichității și cele primitive din toate vremurile, au avut și au practici pentru mărturisirea, ispășirea și curățirea păcatelor, fiindcă toate acestea și-au dat seama de existența lor și mai ales de urmările dezastruoase pe cari le au ele atât asupra vieții noastre sufletești, cât și asupra trupului acestuia muritor. Pe cel dintâi îl pătează și-l corup, îl întunecă și-l îmbrâncesc în brațele gândurilor dubioase și al fărâdelegilor de tot felul. Iar trupului — pe care păcatul îl robește și-l obligă să-i execute ca o slugă supusă, îl smulge în așa chip încât nu e greu să vezi că — și cât — îi este de devotat mamonei. În această privință e demn de reținut faptul — notat în valoroasa carte care ne-a prilejuit aceste gânduri — că membrii tribului Sulka din Melanesia aveau credința că necurătenia păcatelor se vede în lumina ochilor (p. 5 nota 1). Cât adevăr cuprinde pilda care ne spune că același tânăr

cu chip îngeresc, care i-a servit de model lui Leonardo da Vinci la zugrăvirea Mântuitorului, s'a întâmplat să-i pozeze câțiva ani mai târziu pentru a-l picta pe Iuda vânzătorul. Prins în mrejele destrăbălării, înfățișarea-i chipeșe i se descompuse în așa chip, încât marele pictor nu-l mai recunoscuse (vezi I. P. Sf. Mitropolit Nicolae: «Veniți la mine...», Sibiu 1938, p. 33).

Starea de plâns în care se sbatea omenirea, se cerea curmată. Apelele la ajutorul zeilor, n'au avut nici un răsunet, fiindcă zeii nu erau nicăeri. Le-a auzit însă unicul și adevăratul Dumnezeu, care a trimis în lume pe Fiul Său unul născut. Jertfa Lui ne-a slobozit din robie și ne-a agonisit belșug de har. Calea spre izbăvirea din păcat era găsită și deschisă. Omul n'avea decât să se căiască de greșalele cele de voie și fără de voie și să apuce pe ea cu încredere. Brațele Mântuitorului sunt deschise pururea pentru toți ceie caută scăpare și alinare la sânul Lui. De mântuirea plinită de El pe Căpătâni, ne putem face părtași fiecare. Cu o singură condiție: să-L acceptăm integral, cu credința tare, pe Domnul nostru Iisus Hristos, și să dovedim prin fapte corespunzătoare că nu noi mai trăim, ci El viețuiește întru noi (cf. Gal. 2, 20). Ușa prin care pătrundem în ceata mărturisitorilor Mântuitorului, este taina sf. botez. Harul ce se revărsă asupra celui botezat îi dă putere să reziste cu succes ispitelor, să birue păcatul. Când se întâmplă invers — și slăbiciunea firii noastre îngăduie intervenția unor atari situații — nu suntem părăsiți în mijlocul drumului. Bunul samarinean, care s'a dat pentru noi și pentru a noastră mântuire, ne întinde din nou o mână de ajutor și ne lecuște ca pe cel căzut între tâlhari. Leacul acesta e sf. taină a pocăinței.

Pentru a înțelege valoarea pe care o reprezintă această sfântă taină, e destul să amintim că mântuirea nu-i posibilă fără ea. Pocăința ne asigură independența față de patimi, față de poftele necurate și ne eliberează de toate consecințele păcatului. De șaptezeci de ori câte șapte de-am greși, Dumnezeu ne iartă dacă tot de-atâtea ori ne recunoaștem greșalele, ne căim de ele, le mărturisim preoților și nu trim hotărârea puternică de a nu le mai repeta. De câte ori cazii pe drumul înspinat care duce la fericirea netrecătoare, sf. taină a pocăinței te ajută să te reculegi și, ușurat, să pleci mai departe cu puteri sporite.

Despre această sf. taină, strădănicul preot și neobositul luptător creștin Păr. Prof. Dr. Ilarion V. Felea dela Academia Teologică din Arad, a scris un impunător studiu de documentare teologică și psihologică. Teologică, pentru că pocăința face parte

din doctrina Bisericii noastre; iar psihologică, pentru că administrarea corectă și eficace a acestei sf. taine necesită anumite însușiri din partea preotului duhovnic. Păr. Prof. Dr. Ilarion V. Felea posedă atât cultura teologică necesară aprofundării și fundamentării acestei sf. taine, cât și o bogată experiență pastorală care-l îndreptățește să dea fraților săi de apostolie îndrumări pe cât de bogate, pe atât de prețioase, asupra administrării ei. Apreciată elogios de Facultatea de Teologie din București, care i-a conferit autorului titlul de doctor în sfânta știință tocmai pe baza ei, cartea Păr. Felea împodobește astăzi cu cinste selecta colecție «Seria Teologică» întemeiată și gospodărită cu atâta prestigiu de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Ne bucurăm mult de apariția acestei lucrări substanțiale. Din mai multe motive.

Avem de-acum încolo un studiu vast și complet asupra pocăinței, un studiu capabil să-i lămurească definitiv pe preoții Bisericii noastre asupra însemnătății covârșitoare a acestei sfinte taine, și să le indice cele mai bune metode pentru valorificarea ei spre folosința sufletească a credincioșilor. Învățătura Bisericii noastre despre pocăință este expusă limpede, iar corectitudinea ei este apărută cu argumente de nerăsturnat. Noi nu ne-am tărguit niciodată asupra ei și n'am încurajat practici penitențiale cari fac concesiuni slăbiciunilor omenesci în paguba sfintei taine. Biserica

papistașe e susceptibilă de reproșuri justificate în această privință, cu mărturisirea ei «auriculară», săvârșită în «confesional», și cu alte erori pe cari lucrarea Păr. Felea le divulgă și combate magistral.

Citită cu sârguință și urmată cu încredere și pricepere, lucrarea de care vorbim poate deveni pentru fiecare preot o pavază de neînvinș împotriva sectelor, cari agit problema pocăinței în felul lor, o prezintă ca pe-o noutate și creiază îndoeli și confuzii cari încurajază dezertările din sânul dreptei credințe.

Cele trei părți mari ale lucrării Păr. Felea — «Pocăința în Soteriologia ortodoxă», «Pocăința în concepția catolică și protestantă a mântuirii» și «Psihologie și experiență penitențială» — sunt precedate de-o foarte instructivă expunere a mărturisirii păcatelor în religiile primitive și antice. Ce altceva dovedește această practică universală a mărturisirii păcatelor decât că pocăința nu este numai un bun al revelației divine, ci și o trebuință naturală a sufletului omenesc! Preotul este chemat s'o satisfacă, mai cu osebite în vreme de post ca aceasta și de pregătiri pentru prăznuirea cu vrednicie a Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Cea mai proaspătă carte a Păr. Prof. Dr. Ilarion V. Felea îi stă într'ajutor cu luminile ei, pentruca sporul duhovnicesc al poporului nostru dreptcredincios să fie cât mai vizibil și mântuirea tuturor, cât mai apropiată.

Dr. GRIGORIE T. MARCU

De ziua Sf. Nicolae

Ziua Sf. Nicolae, patronul I. P. Sf. nostru Mitropolit, a dat clerului și poporului dreptcredincios din Sibiu prilejul să-și manifeste față de Părintele lor sufletesc marea și sincera dragoste și venerațiune ce l-le păstrează.

După slujba Sf. Liturghii oficiată de un sobor de preoți, preoțimea și intelectualii sibieni s'au înfățișat în număr impresionant de mare la Reședința mitropolitană unde au exprimat prin mai mulți cuvântători omagiile lor respectuoase și urările de bine I. P. S. Sale.

Au rostit cuvântări dnu: general Apostolescu comandantul artileriei Corp. VII de armată, colonel D. Tocineanu, prefectul județului, P. C. Sa Păr. consilier arhiepiscopesc Tr. Scorobef, Prof. Nichifor Crainic în numele Facultății de teologie din București. Au mai exprimat omagii I. P. S. Sale societățile «Crucea Roșie», «Reuniunea Femeilor Române», «Soc. Ortodoxă a Femeilor Române», «Soc. Principele Mircea», prin dnele Agnes Măcelar, Vătășan, Elvira Cioran, Mioara Vilt.

Cuvântul P. C. Sale Păr. Tr. Scorobef este următorul:

Inalt Prea Sfințite Stăpâne, Societatea românească din Sibiu are azi nespusa bucurie de a Vă prezenta prin noi cele mai cordiale felicitări de ziua onomastică și a Vă aduce prinosul venerațiunii și tributul recunoștinții pentru toate realizările păstoririi binecuvântate de Dumnezeu a I. P. S. Voastre.

Suntem convinși că în această clipă solemnă suntem interpreții simțimentelor și dorințelor de bine ale Venerabilului Consiliu arhiepiscopesc, ale instituțiilor bisericesti precum și ale întregului cler și ale sutelor de mii de credincioși fii duhovnicesți ai I. P. S. Voastre.

Vechi și trainice legături sufletești există între noi și I. P. S. Voastră, cari legături s'au adâncit, s'au amplificat și s'au întărit în decursul celor 19 ani de ocârmuire. Și acestea an de an se împărspează și se pecetluiesc, de aceea serbătoarea Sf. Nicolae a dobândit pentru noi o dublă semnificație.

Noi știm că I. P. S. Voastră apreciați aceste legături și nu odată Vă sprijinit pe ele, în rodnică activitate arhipăstorească.

Noi Clerul și mireni arhiepiscopiei am avut norocul să intrăm în epoca cea nouă a libertății naționale sub ocârmuirea I. P. S. Voastre cu o păstorire epo-

cală în zilele istorice de prefaceri radicale în toate domeniile noastre naționale.

Din capul locului a-ți dovedit o înaltă conștiință a răspunderii pentru misiunea stinței noastre Biserici în sânul neamului și al Patriei întregite. Prin înțeleapta îndrumare a vieții sufletești a I. P. Sf. Voastre, am putut cunoaște fașile conștiinței bisericesti și ortodoxe și azi când suntem în pragul anului al 20-lea de epocală păstorie, constatăm cu înaltă satisfacție că sfânta noastră Biserică în Arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu s'a îmbogățit sub raport spiritual și s'a întărit sub raport moral, încât niciodată n'a fost mai bine pregătită ca azi pentru înalta ei misiune dumnezească și națională.

A-ți început conducerea sfintei Biserici în tinerețe, îndrumând-o pe calea sigură a progresului în floarea bărbăției și implorăm Pronia cerească să Vă învrednicească a o cărmui pe această cale până la adânci bătrânețe.

Mulțumitori lui Dumnezeu pentru harul revărsat asupra I. P. S. Voastre, fiil duhovnicești al I. P. S. Voastre s'au rugat la toate sfintele altar, să Vă fină: în pace, întreg, cinstit, sănătos, cu zile îndelungate, drept îndreptând cuvântul adevărului, iar aici rugându-Vă să ne împărtășiți arhierasca binecuvântare, să ne permiteți a Vă striga din adâncul inimilor noastre:

Intru mulți ani, Stăpâne!

Dăm câteva idei din cuvântul de-o remarcabilă frumusețe rostit de dl Prof. Nichifor Crainic.

«Inalt Prea Sfințite,
Onorată asistență,

Numele are o înaltă semnificație în viața omului. Numele este ideea prin care trăim, împlinind o misiune dată nouă de eternitate, de Dumnezeu. Căci din Dumnezeu venim și în el ne întoarcem. Numele are aici pe pământ un sens moral pe care-l încercăm în personalitatea noastră. Nicolae însemnează poporul biruinții. Trebuie să înțelegem că a fost un semn ceresc ca poporul ardelean după ce a biruit prin alipirea la Țara mamă, V'a chemat pe scaunul lui Șaguna ca să exprimați, ca să consolidați și să adânciți biruința lui. Erați atunci cea mai reprezentativă personalitate a acestui popor biruitor. Rezumați poporul biruitor al Ardealului.

Facultatea de Teologie din București, unde profesază o generație tânără de dascăli, în spiritul ecumenic al ortodoxiei, privește cu adâncă mândrie la activitatea ce o desfășurați. Ca dascăl tânăr de teologie întemeind «Revista Teologică» ați înscris un moment epocal în gândirea ortodoxă românească. Ca Mitropolit ați unificat Biserica ortodoxă română pe baza formulei superioare șaguniene. Spiritul Mitropolitului Nicolae Bălan e împletit cu formula ce stă la temelie unificării noastre bisericesti.

Oridecâteori ieșiți în arena publică și Vă spuneți cuvântul e un eveniment. La Cluj, de pildă, în 1933, cu ocazia înființării «Frăției Ortodoxe Române», ați rostit acea magnifică cuvântare în care ne recunoașteam toți ortodocșii din această Țară, în cele mai scumpe aspirațiuni ale noastre.

Numele de biruință pe care-l purtați s'a încarnat în toată activitatea ce-ați dezvoltat o. Dorința noastră este ca această biruință a duhului credinței noastre să se generalizeze în toată Biserica ortodoxă română și, mai mult, în cercul larg al ortodoxiei ecumenice.

Glas al Facultății de Teologie din București, Vă urez ca Dumnezeu să Vă ocrotească până la adânci bătrânețe.

Intru mulți ani Inalt Prea Sfințite!>

I. P. S. Sa a mulțumit tuturor în cuvinte de caldă și duhovnicească simțire, spunând în rezumat:

„Vă mulțumesc din toată inima pentru urările ce-ați binevoit să mi le faceți cu ocazia zilei onomastice. Am rămas smerit de pe urma cuvintelor elogioase aduse persoanei și puținei mele activități. Smerit pentru că elogiile ce mi le-ați adresat m'au îndreptat cu gândul spre ființele înalte ale ortodoxiei, al cărei paznic Dumnezeu m'a așezat în aceste părți ale Țării și m'au făcut să-mi dau seama cât de puțin m'am putut apropia de ele. Mai ales în timpurile acestea de după realizarea unirii noastre politice a fost atât de mult de înfăptuit, încât ar fi trebuit puteri cu mult mai mari ca să răspundă cerințelor lor. Darul coborât de Dumnezeu asupra neamului nostru acum douăzeci și unu de ani cerea o râvnă atât de sfântă și fapte atât

de excepționale încât ar fi fost necesare puteri uriașe ca să stea la înălțimea lor.

De un lucru Vă pot însă asigura în conștiință. M'am străduit cu cea mai mare credință și râvnă să-mi jertfesc toate modestele mele puteri pentru binele Bisericii și neamului meu. Dacă am putut înfăptui ceva, o datorez în primul rând lui Dumnezeu, iar în al doilea preoțimii mele și poporului pe care-l păstoresc. Am fost ascultat și urmat cu dragoste și entuziasm. Aceasta e cea mai mare satisfacție sufletească a mea. Am avut colaboratori harnici și devotați. Cu ajutorul acestor factori nădăduesc să pot înfăptui și în viitor câte ceva pentru sfânta noastră Biserică.

Mă stăpânește azi un gând cu multă putere: Parcă nici când n'am simțit o răspundere mai mare față de binele și salvarea poporului românesc. Nici când ca acum n'am avut o grijă mai mare de-a putea străbate ca națiune cu bine prin împrejurările grele ce le trăim. Precum știți eu nu sunt nici pesimist și nici fricos, dar trebuie să spun că ne amenință primejdiile grele. În fața lor am o nelimitată încredere în ajutorul Celui de sus care nu ne-a părăsit nicicând. Pe El îl rog să ne ajute ca să trecem și în aceste vremuri cu bine peste orice încercare ar fi să vină. Am deasemenea o mare încredere în puterile de viață și de rezistență ale neamului nostru. Sunt convins că dacă a putut să răsbească prin furtunile trecutului, va ieși biruitor și din întunecimile ce ar putea să ne stea în cale.

Fac o singură chemare către credincioșii sfintei noastre Biserici: să-și întărească și mai mult credința, să-și deschidă și mai mult sufletele pentru a primi harul biruitor de neajunsuri al Duhului Sfânt. Numai prin acest har vom deveni tari și neînfrânți. Să ne sporim iubirea de frate între noi, să ne strângem rândurile. Toate gândurile și toate energiile noastre să le închinăm pregătirii pentru zilele grele ce pot veni.

Astfel lucrând putem privi cu toată încrederea în viitor. Suntem un popor tânăr, căruia îi aparține viitorul. Dumnezeu nu ne-a adus până aici cu alt scop decât ca să ne dea posibilitate și timp să ne desfășurăm comorile spirituale și puterile de înfăptuire ce au stat multă vreme înăbușite în ființa noastră; încercările ce mai pot veni vor fi o probă pentru a ne face și mai vrednici și mai tari”.

După ce I. P. S. Sa a adresat cuvinte speciale reprezentantului armatei, dlui prefect, P. C. Păr. Tr. Scorobet, dlui prof. Nichifor Crainic și delegatelor societăților feminine, a mulțumit încăodată pentru urări, acordând tuturor arhierasca Sa binecuvântare.

După amiază, la ora 5, dl prof. Nichifor Crainic a dezvoltat în Sala prefecturii, înaintea unui public numeros, conferința Dsale despre: «Regele și Cultura». A fost o oră de încântare sufletească, de bucurii curate.

Publicul a urmărit cu încordare substanțială și scânteietoare expunere a cugetării Regelui nostru asupra culturii. S'a putut convinge oricine cât de încheagată și de justă este concepția M. Sale despre cea mai înaltă misiune a unui neam, ca și despre rolul scriitorului și al cărții în viața societății românești.

Nr. 13.225/1939

Incunoștințare

Aducem la cunoștință tuturor preoților Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, spre știre și conformare, că Onor. Minister al cultelor cu adresa Nr. 47.675 ne-a făcut cunoscut, că actualele cartele de reducere de 50%, pe C. F. R. până la 31 Decembrie 1939, sunt preluate până la 31 Martie 1940, pe baza vizei din trimestrul Octombrie 1939, aplicându-se timbrele pe trimestrul prelungit.

Dispozițiunile în privința eliberării noilor cartele se vor comunica la timp. Sibiu, la 5 Decembrie 1939.

Consiliul arhiepiscopesc

FOIȘOARA

Despre evoluția cântărilor bisericesti

Cântarea, cu mersul ei melodic, este un grai viu al sufletului, și vorbește la înțelesul tuturor popoarelor, iar ca factor educativ inobilează inima.

Omul din cele mai îndepărtate timpuri s'a rugat lui Dumnezeu și cu ajutorul cântărilor melodioase, de aceia bine a spus P. S. Episcopul Andrei al Aradului, „și cântarea în sine este o rugăciune”.

După cum cuvintele sfintei Scripturi se deosebesc de alte scrieri profane prin faptul că scrisul este dela Dumnezeu transmis prin sfinții apostoli, totașa și melodiile bisericesti se deosebesc de compozițiile laice fie ele chiar religioase, fiindcă cele din urmă sânt artificiale reprezentând pe autorul lor, până când cele bisericesti creștine au luat viață din însăși ideea creștină având o evoluție naturală, alimentată din mediul de viață bisericască, cu un început dela sfinții apostoli, iar în continuare sub supravegherea urmașilor lor.

Primii creștini, cu toate persecuțiile ce au avut de suportat, au mai continuat frecvența lor prin sinagogile evreești, dar s'au izbit de diferitele impresii ale cultului ce era în contradicție cu blândețea creștină.

Prin urmare, cântarea bisericască își are începutul odată cu primele ședințe divine ținute de aderenții legii nouă, dată pe pământ de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Primii creștini, cu entuziasmul lor spre o viață nouă socială, s'au păzit de muzica evreească și păgână, s'au lăpădat de tot ce a fost străin de ideea creștină, îmbrăcând o viață nouă, și astfel serviciul săvârșit prin locuri ascunse a avut un început primitiv, dar plin de duh în ceea ce privește expresiunea sentimentelor religioase, prin melodia sonoră a cântului.

Sfântul apostol Pavel a dat o deosebită importanță cântărilor bisericesti, și putem chiar afirma, că dânsul a designat formele muzicale ale cântărilor atunci, când scrie Efesenilor cum să întrebuințeze timpul liber prin recitarea psalmilor, melodiizarea cântărilor duhovnicești și a laudelor; dovadă, că începutul a evoluat din recitarea psalmilor, și a altor cuvinte biblice în stil melodic fără a avea importanță muzicală, urmărindu-se mai mult partea declamatorie, și astfel s'a evidențiat mai mult valoarea textului biblic prin talentul sonor al dicțiunii melodice.

Prin urmare, începutul creat în atmosfera cultului și din mediul de viață a primilor creștini, cântarea a evoluat din puține intervale melodice obișnuite prin ridicarea și coborârea sunetelor recitate, luând și o formă originală cântările bisericesti, devenite tradiționale, ce caracteriză socialismul creștin.

În secolul al 4-lea sfântul G. Damaschin, având educația și simțul muzical câștigat în viața bisericască, a creat partea teoretică a cântărilor tradiționale, formulându-le în patru tipuri tonale, și sistematizând cântările în formele muzicale păstrate până azi la toate popoarele ortodoxe, iar prin perfecționarea lor estetică s'a ajuns să se cunoască diferitele praz-

nice împărătești și după coloritul muzical al cântărilor.

Muzica bisericască ortodoxă radiază din cele 8 glasuri o originalitate a creștinismului, iar nu împrumutul melodice dela diferite popoare, după părerea unor muzicieni; adevărul este, că ideile muzicale bisericesti s'au acomodat în școala grecească, însă nicidecum nu este o creație bazată pe muzica antică a grecilor.

Rolul educativ ce-l are cântarea bisericască ortodoxă asupra melodiilor populare, se observă și în doinele noastre care conțin părți din glasurile bisericesti I—V—VI care păstrează un expresivism serios și cu multă rugăciune; acelaș lucru se observă și în doinele altor popoare, dar cu deosebire la poporul rus, la care și azi muzica populară este inspirată din muzicalitatea glasurilor 4—8, devenită foarte apreciată în cercurile muzicale europene.

Tipurile tonale, sau glasurile bisericesti, prin scheletul lor păstrează uniformitatea sa la toate popoarele ortodoxe, iar prin inversarea frazelor melodice, împreună cu diferitele ornamente sau broderii, apoi prin felul de interpretare împreună cu gradul de cultură muzicală ce diferă dela popor la popor, fac să credem că nu ar exista o uniformitate muzicală a cântărilor.

Cercetând însă ideile muzicale prin analizarea frazelor melodice ce alcătuiesc cântările, vom observa existența lor tradițională și originală, cari conviețuiesc în strânsă înrudire cu cântările izvorâte din popor.

Diacon Octavian Lipovan
profesor de cant și tiple în Arad

Din pervazul veșniciei

— O movilă de țărăniță —

Moartea nu obosește niciodată. Un adevăr pe care nimeni nu-l poate contesta. În schimb, noi oamenii, obosim atât de repede. În fiecare seară, oricât am fi de viguroși și de puternici, cădem obosiți, extenuați, și'n fiecare seară, înainte de a merge la culcare, rugăm pe bunul Dumnezeu, ca să ne dăruiască un somn liniștit și reconfortant, pentru a putea relua a doua zi dela capăt povara vieții. Li cerem câteva ceasuri de odihnă numai, nu odihna aceea deplină după care însetăm, pentru că știm bine că toți suntem făcuți pentru osteneală. În vreme ce noi, oamenii, cădem în fiecare seară, cu fruntea înundată de sudoarea amară cu care suntem nevoiți să ne câștigăm pâinea cea de toate zilele, în patul unei odihne scurte, moartea această inamică implacabilă a omului, colindă lumea în lung și lat, mereu neobosită, mereu avidă de vieți omenești, semănând adâncă jale pretutindeni. Ea, fără să aibă insomnii, nu doarme niciodată. Inflexibilă și necruțătoare, bate la ușa noastră când nimeni n'o așteaptă, și verdictul ei cade peste viața omului, strivitor și totdeauna inapelabil. Astfel că chiar dacă m'a cuprins un puternic sentiment de revoltă împotriva acestei neobosite zgribțuroici, când am aflat vestea morții micului meu prieten Geo Oprea, nu m'am mirat ca în fața unui lucru neobișnuit. Știam că nu acordă împrejurări ușurătoare nimănui, că nu-i familiarizată cu noțiunea de indulgență și că foarte arareori se îndură să încuviințeze cuiva scurte termene de grație, fiind capabilă să le revoace oricând.

Probleme-Recensii-Comentarii

Conferințe preoțești. — O legiuire omenească ne-a rechemat, acum vreo câțiva ani, să ducem pe Hristos Domnul în școala primară celor mai mici și mai iubii ucenici ai Lui și să le formăm conștiința religioasă și convingerea ortodoxă, ca prin ei să infuzăm în toată viața satului domnia virtuților și a învățăturilor Mântuitorului.

Pentru a corespunde acestei nobile chemări, este necesară o continuă reînprospătare a cunoștințelor din domeniul pedagogiei creștine, a metodelor de predare, precum și o verificare de fiecare clipă a mijloacelor de catehizare a acelor copii ai sfânta chemare de a duce mântuitoarele învățături în școală.

Conferințele preoțești au caracter catehetic; prin lucrările lor teoretice și practice sânt în măsură să rezolve satisfăcător problemele învățământului religios.

Preoțimea protopopiatului Săliște, sub conducerea părintelui protopop D. Borcea, a ținut obișnuita conferință catehetică în Săliște, în ziua sfântului Andrei, aleasă anume ca zi de inspirație din duhul cel mare al providențialului Arhiepiscopului Andrei.

După săvârșirea sfintei liturghii s'a oficiat slujba parastasului de soborul preoților, pentru fericita odihnă a sufletului marelui mitropolit Andrei, de față fiind, pe lângă mulțimea credincioșilor, elevii școlii primare și ai gimnaziului, în frunte cu învățătorii și profesorii lor și membrii FOR-ului. La sfârșitul slujbei părintele protopop, într-o însuflețită cuvântare, a arătat mulțimea binefăcătoarelor aduse școlii ardelenice de mitropolitul Șaguna.

Conferința s'a deschis în sala de ședințe a școlii primare prin cuvântul părintelui protopop despre principiul cristocentric în predarea învățământului religios.

Părintele O. Flucș-Săcel, a ținut o reușită lecție practică elevilor din cl. VI despre sfântul mucenic Gheorghe. Predarea lecțiunii a angajat preoțimea la o vie discuție, la care au contribuit toți cei prezenți cu cunoștințele lor prac-

tice și teoretice, reînprospătând astfel regulile didactico-metodice.

S'a făcut o amănunțită verificare a materialului religios din actualele manuale școlare și a mijloacelor auxiliare în predarea învățământului religios.

Cu această ocazie s'a hotărât să fie rugat Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc să rezolve grabnic problema manualelor de religie în școala primară, a tablourilor religioase de intuiție și a cărților de rugăciune.

Părintele protopop a dezvoltat conferința: Mitropolitul Andrei bun îndrumător și în chestiunile epitropești, în care a arătat cu extrase și ordine minuțioasă îngrijirea administrării bunurilor bisericești.

Conferința preoțească a votat proiectul de reorganizare a conferințelor preoțești și a cercurilor preoțești, care prevede patru conferințe, și anume: pastorală, catehetică, administrativă și de organizare, iar cercuri pastorale, cel puțin unul lunar de fiecare cerc.

De încheiere se dau îndrumări stăruitoare ca în aceste vremuri, prin care trece fara noastră, preotul să fie în permanență la cârma sufletului satului. — ii.

— În 27 Noemvrie 1939 s'a ținut conferința de toamnă a tractului Mercurea-Sibiu.

De dimineață preoțimea a asistat la ridicarea pavilionului național la stola școlii primare de stat Mercurea, unde părintele A. Străuț a rostit și interpretat textul biblic.

Conferința, începută prin invocarea Duhului sfânt, s'a desfășurat în școala primară de stat Mercurea, unde părintele Ciuchendea a rostit un impresionant cuvânt de deschidere a ședinței — tratând subiectul: Idealul creștin, — spre care îndeamnă preoțimea să năzuiască. În legătură cu aceasta amintește despre năprasnica moarte a prim-ministrului Armand Călinescu, în amintirea căruia preoțimea, ridicată, păstrează clipe de adâncă reculegere și face creștineasca rostire: „Dumnezeu să-l odihnească”.

Când duce la groapă un bătrân pentru care viața a început să devină o povară, n'o acuză nimeni că face mare nedreptate. Dar când duce la groapă un tânăr, cu atâtă visuri nefăptuite încă, făcând să curgă multe lacrimi, nimeni nu poate spune că moartea nu comite o faptă odioasă. Fiește, ținând în seamă condițunea noastră, omenească, supusă vremelnice și desertăciunii, în pură logică, nu putem afirma că moartea unui copil, un lujer de crin imaculat, ar fi un nonsenz. Omul poartă în el stigmatul morții. Poate, deci, să moară oricând, indiferent de vârstă. Dar, moartea unui copil nu este un nonsenz, ea constituie totuși un rău, căruia omul nu poate să-i găsească o temeinică justificare, dacă nu definitivă, cel puțin aproximativă, oricât ar fi de ascuțite luciditatea și discernământul său.

Problema răului din lume mi-a oferit întotdeauna o deosebită seducție, a format obiectul de predilecție al preocupărilor mele spirituale. Imi place mult să gravitez în jurul ei, deși sânt convins că nu voi putea aduce o contribuție efectivă la deslegarea ei. Sânt profan în materia aceasta, și ar fi un act de mare îndrăzneală să intenționez a elucida o problemă, care, pentru oameni competenți și cu temeinică armătură teologică, a rămas un veșnic semn de întrebare.

Dar, cu privirile ațintite spre zările acelea albe ale dumnezeirii, pe cari le doresc cu puternică, cu nesfârșită, cu fecundă ardore, eu nu voi înceta să întreb: Doamne, Tu, care ocârmuești totul pe pământ, Tu, fără știrea căruia nici un fir de păr nu se mișcă pe acest pământ, de ce nu curmi odată răul de pe pământul acesta? De ce, de ce?... Că Tu singur ai pu-

teza să-l curmi?... Și tot întrebând mereu, poate voi găsi odată explicația pe care o caut, după care însetez, explicație care va aduce deplină înseninare în sufletul meu... Vol întreba mereu. Iar dacă din zbuciumul meu lăuntric vor țâșni și unele reflexii, ele vor avea totdeauna un suport ideologic în perfectă concordanță cu învățăturile bisericii din al cărui pahar euharistic mă împărtășesc și astăzi.

Eu mă voi mărgini să frizez numai aceste probleme, să le ating în mod incidental. Asta e tot ce pot eu face, deși mă pasionează atât de mult. Dar dacă nu pot să discut mai pe larg aceste probleme cari mă pasionează atât de mult, le voi altoi în schimb întotdeauna pe un patetic episod din viața mea reală — viața unui om în care se poate regăsi orice viață omenească — le voi zidi pe întâmplări autentice din viața mea, iar nu pe rețete literare, ieftine și gratuite, fictive și sterile, scoase din imaginație.

Scrisoarea, cu chenar negru, care mi-a adus vestea morții bunului meu prieten Geo, de pe acele falmoase și îndepărtate meleaguri americane, undă am poposit o bună bucată de vreme, scrisoarea care mi anunță moartea neînțeleasă a unui copil de abia 12 ani, mi-a sosit într-o zi de Mai, în care totul pe pământ pare atât de magnific, în care fiecare floare e un cântec către Dumnezeu, în care fiecare rază de soare e o caldă transfuzie de sânge și de sănătate, în luna splendidă de Mai, în care fiecare din noi este ispitit să spună clipei, ca Faust: „Rămâi, ești atât de frumoasă!”. Scrisoarea grăește laconic: Geo a murit. Și e semnată de tatăl lui Geo, Stefan Oprea. La primirea acestei misive am ră-

Părintele I. Muntiu citește conferința: „Prin ce mijloace se poate combate prejudiciul înrădăcinat în popor de a se mărturisi și împărtăși abia pe patul de moarte?”.

Părintele Muntiu, cu bogată experiență pastorală, expune o serie de motive care împiedecă pe credincioși de a se apropia de sfințele sfinților și indică mijloacele de combatere a prejudiciului; în prima linie amintește predica, catehizația individuală a parohienilor; asociațiile religioase: Reuniunea femeilor ortodoxe, asociația tineretului „Sf. Gheorghe”, Oastea Domnului, conștiințioasa educație morală-religioasă a străjerilor școlari și extrașcolari. Problema, temeinic susținută de autor, a stărnit vii discuții în preoțime.

„Secta creștinii după Evanghelie — doctrina și combaterea ei” a tratat-o părintele Ilie Geleriu, care a reușit să demonstreze că între mijloacele de combatere ale sectei, pe lângă arătarea învățăturii celei adevărate, preotul să strălucească în faptele sale, pildă făcându-se tuturor.

Darea de seamă asupra cărții „Ortodoxie și Româanism”, de Dr. Dum. Stăniloae” a prezentat-o amănunțit părintele A. Străuț. Preoții au ascultat-o cu o deosebită atenție și plăcere.

P. C. Sa părintele administrator-prot. face comunicări, — între acestea accentuiază datoria preoților de a suplini pe învățătorii concentrați și de a-și împlini datoria după cerințele vremii.

De încheiere P. C. președinte mulțumește preoților pentru tot ajutorul și concursul dat la ținerea acestei ședințe. — Pr. Aurel Străuț.

Preotul Gh. Paschia: „Hristos în Strajă” — București, C. Român, 1939, 128 pg. 40 lei. — Vrednicul slujitor al Bisericii, tânărul preot Gh. Paschia, duhovnicul Străzii țării, a scos, de curând, o nouă lucrare, cu aprobarea I. P. Sf. Patriarh Nicodim și a Străzii țării.

Ca iubitor al tineretului și părintele său duhovnicesc, — care se interesează de sănătoasa sa educație la care participă activ, prin scrisul și graiul, — a ținut să fie încă odată lângă el, prin îndrumările pline de căldură religioasă-morală și națională, ce le dă, — ca merinde și sugestii folositoare, — preoților și comandanților străjeri.

Lucrarea S. S. se împarte în două părți: 1. teoretică-metodică; 2. practică-exegețică.

În prima parte, în 7 cap. S. S. edifică deplin asupra ideilor: „Ce este și ce vrea Străjeria?”, ca instituție specific românească, menită să formeze armonice personalitatea cetățenilor de mâine.

Supremul său scop rămâne: desăvârșita integrare a tineretului nostru în colectivitatea națională, printr-o pronunțată conștiință religioasă-morală și temeinică educație național-patriotică, culturală și socială.

Pe primul plan, ca piatră de temelie, Straja așază credința, așa cum o propovăduiește sfânta Biserică, mama neamului nostru. Astfel, creșcuți în înțeleptele ei percepțe, cetățenii de mâine vor fi creștini convingși și activi: luând, de tineri, lupta hotărâtă cu concepțiile ateiste, materialiste, comuniste.

Prin Strajă, Biserica are un auxiliar prețios în scopul mântuirii, iar slujitorii ei au un fericit prilej de-a lua parte la completa formare a sufletului tineresc, potrivit dorințelor lor. Aici, Domnul Hristos e mai aproape de noua viață, plină de activism religios-moral și național, la care ne chiamă clipa de față și comandamentele Marelui Suvăran.

În sinteză, educația străjerească întoarce înapoi sufletul tineretului — pustiit în ultimii ani de zgura străinismului desăgărant — la izvoarele curate ale tradiției ortodoxe creatoare și mult binefăcătoare, de cari se leagă indestructibil neamul nostru românesc; voința se împintenește la muncă constructivă, zidită pe dragoste până la jertfă față de comorile naționale și călește sufletul spre a învinge toate piedecile și dușmanii cari ne-ar pângări moștenirea strămoșească.

Aici, autorul dezvoltă educația religioasă-morală în: 1. școală, care se înfăptuește prin răspândirea Bibliei, explicarea textului biblic, la ridicarea pavilionului național, și în „gândul zilei”, în ziua străjeriei (Sâmbăta), când se poate lua un text biblic. Dă îndrumări metodice pentru fiecare. 2. În afară de școală: în sat, prin ridicarea de troițe și morminte; îngrijirea bisericilor, cimitirelor, coruri bisericești, etc.

De fericiri de paradis,
De prăbușiri, de năzuinți,
Și-atât amar —
Ți-l dăm, căci tu mereu ni-l ceri —
Pământ avar. —

Pământ avar! Cât de elocvent caracterizează această expresiune, drepturile pământului asupra trupurilor noastre. Nimeni, vai nimeni, nu poate să eludeze aceste drepturi. Mai curând sau mai târziu, pe toți ne va chema pământul la sânul său rece, ca să ne prefacă în lut, în neagră humă. Nimeni nu poate să-i scape. Nu l-a scăpat nici Geo, copilul cu ochi albaștri și sufletul curat ca al îngerilor. Dar copilul acesta, oricât de mult am fi de familiarizați cu ideea că moartea, nu întreabă pe nimeni de vârstă, mi se pare totuși că a devenit prea de timpuriu titularul unui mormânt. Avea viața în față. Dece a murit așa de vreme? Asta n'o pot eu înțelege. Dacă i-a dat Dumnezeu viață, desigur că i-a dat-o ca să trăiască, nu ca să moară, când abia se găsea în pragul vieții lui de crin involt și fraged.

Greu ne vine să privim un sicriu în care zace un copil de 12 ani. O asemenea moarte e un mare semn de întrebare, unul din acele semne de întrebare, care împreună cu altele, alcătuiesc tărâmul talnelor nepătrunse de mintea omului.

Pe cât de mare este bucuria noastră când constatăm că mintea omului a realizat surprinzătoare performanțe în domeniul fizic, pe atât de mare este durerea noastră când trebuie să constatăm că, în domeniul marilor taine ale vieții, mintea omului este tot la început. Oricât de adânci ar fi sondagiile pe care mintea omului le-ar face în inima marilor întrebări pe care ni le pune în față viața noastră spl-

Pământ avar,
E-așa puțin din tine'n noi
Și-așa curând
Ne ceri puținul înapoi.
Așa curând —
Pământ avar.
Ți-l dăm, sfîșit de suferinți,
Transfigurat de vis,

Un principal capitol îl formează colaborarea Bisericii cu Străjeria, arătând raportul armonios dintre aceste două mari instituții, prin glasul celor mai autorizați conducători: M. Sa Regele și I. P. Sf. Patriarh. Colaborare cât se poate de nelimitată, cu urmări fericite pentru neam și mântuirea sufletului fiecăruia.

În partea a doua, practică, autorul tâlcuște 36 texte biblice, dintre cari amintim: Adevărul, Ascultarea, Biruința, Cântarea, Credința, Crucea, Dragostea, Eroii, Evanghelia, Invierea, Jurământul, Mândria și smerenia, Mânia, Milostenia, Minciuna, Munca, Nădejdea și răbdarea, Patrie, Rugăciunea, Recunoștința, Portul, Stăpânirea gurii.

Textele precis interpretate, cu aplicări la viață și însoțite de istorioare educative, fac ca să fie de un real folos celor ce lucrează în Strajă, ca și preoților, pentru predici populare, scurte și pline de bogate învățături.

Felicitanți călduros pe autor, cartea o recomandăm tuturor, ca o lucrare „meritorie și aleasă”, cum zice I. P. S. Patriarh.

Facem acest lucru cu convingerea că e bine să fie răspândită cât mai larg în rândurile preoției, care are în grijă, pe scara cea mai întinsă, educația sufletească a copiilor neamului. — Prof. Pr. Simion Radu, comandant duhovnic al Leg. de străjeri, T. Mare.

AVIZ

Conform ordinului P. Venerabilului Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 11.998—1939 Ep., s'au tipărit și pus în vânzare pentru Oficiile protopopești și parohiale CHITANȚIERE de 100 file cu Lei 65, de 200 file cu Lei 100 și ORDINE DE PLATA de 100 file cu Lei 65, de 200 file Lei 100.

La comanda de un Chitanțier și un Ordin de plată de câte 100 file spesele sunt de Lei 30, iar la cele de 200 file spesele sunt de Lei 35.

Se pot comanda la Librăria Arhidiecezană din Sibiu, trimițându-se prețul împreună cu spesele prin mandat postal.

Contra ramburs nu se trimite.

rituală, cred că nu comit o aberație când afirm că ea nu va putea pătrunde niciodată până în esența ultimă a lucrurilor. Oricât de subtilă ar fi elaborarea infinit de multelor sisteme filosofice, ele rămân simple și firave construcțiuni ale minții omenești, care nu rezolvă aproape nimic.

Atâta timp cât trăim sub egida păcatului, sântem condamnați să nu putem cunoaște adevărul în întregime... Iată de ce nu pot înțelege, alături de atâtea alte lucruri, moartea prietenului Geo, de pe tărâmul american. Nu caut o simplă explicație de ordin fiziologic, fiindcă o asemenea explicație este ușor de stabilit: cariul tuberculozei s'a furișat în trupul plăpând al copilului și i-a stins cu totul viața. Eu caut o altă explicație, de ordin spiritual, eu vreau să concilies această moarte cu ideea dreptății dumnezeiești, a celui Dumnezeu, care conduce lumea și fără știrea cărui nimic nu se petrece pe pământ. Explicația aceasta este greu de stabilit. Și dacă nu cutesc să spun că existența răului nu poate infirma prezența reală și efectivă a lui Dumnezeu în lume, ea mă face să mă întreb totuși de ce îngăduie Dumnezeu ca, alături de cei răi și păc-

INFORMAȚIUNI

De Crăciun și Anul de nou. Fundația culturală regală „Principele Carol” organizează un concurs al datinelor de Crăciun și Anul nou, însoțite de serbări, în capitală și în provincii. — În provincii, căminele culturale din întreaga țară, în unire cu stolurile străjerești și subcentrele premilitare, vor organiza, în sate și orașe, serbări ale datinelor de Crăciun și Anul nou, potrivit circulațiilor trimise de către instituțiile respective. La orașe, regionalele Fundației și căminele centrale orașenești, în unire cu organizațiile străjerești și premilitare, vor orându-i serbări la care se vor înfățișa datinele așa cum se obișnuiesc în popor ca număr de persoane, port, vorbire și cântec.

Examen, pentru ocuparea a 9 locuri vacante de preoți militari activi, se ține în 15 Ianuar 1940. Cererile se înaintază: Inspectoratului clerului militar în Alba-Iulia, unde se dau orce informații, privitoare la ocuparea acestor posturi. Se admit candidați sub 35 de ani, cu licență sau doctorat în teologie, sau cu diploma unei academii teologice; se cere și certificat de la chiriarhul respectiv care să constate despre candidat că este hirotonit și că are o practică de păstorie de 3 ani și o bună purtare. Candidatul se obligă a servi 9 ani neîntrerupți armata, Taxa de examen este una mie lei, plătită, la administrația financiară, pe lângă recipisă.

Cantinele școlare care au luat ființă pe lângă școlile primare și care sânt tot mai cu râvnă conduse, dau rezultate neașteptat de îmbucurătoare: frecvența școlii este mai regulată, ear nutrirea copiilor cu mult mai satisfăcătoare. Rămâne să se facă același lucru și pentru tinerimea ucenicilor dela diferitele meserii.

Anacronism. Deputatul din camera dela Budapesta, dl Meșter Miklós, pare că trăește tot pe la „paș'opt”. În ședința dela 5 Decembrie c. s'a plâns că maghiarizarea numelor în Ungaria nu face progrese mulțumitoare, căci dela 1848 până în 1917, — va să zică în timp cam de șapte decenii, — s'au maghiarizat abea 66 de mii de oameni, ear astăzi 25 la sută din locuitorii Ungariei poartă nume nemaghiar. Dl deputat cere prin urmare ca guvernul să ia măsuri pentru o maghiarizare mai repede atât a numelor de familie, cât și a numelor de bottez. Ce fel de măsuri? Dl Meșter nu e destul de meșter să le și precizeze.

Burse vacante. Comitetul central al «Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român-Astra» publică concurs pentru următoarele burse vacante pe anul școlar 1939/40: Pentru 4 burse à Lei 7000 anual din Fundațiunea «Bădilă Moldovan», pe seama studenților români ai Facultăților universi-

tare din Cluj, cari vor fi adăpostiți într'unul din căminele studenților universitari din Cluj. Reflectanții la aceste burse vor avea să înainteze până la 25 Decembrie a. c. comitetului central al «Asociațiunii», Sibiu, strada Șaguna Nr. 6, împreună cu cererea, și certificatele necesare.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedraia din Sibiu. Duminecă, în 10 Decembrie 1939, va predica părintele protopop M. Neagu.

Societatea „Principele Mircea”, secția Sibiu, a deschis expoziția anuală de prea frumoase țesături naționale, în localul din strada Tribunei Nr. 3. Expoziția va rămânea deschisă până la 15 Decembrie 1939, și poate fi cercetată zilnic, ora 10—13 și 16—19.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit Nicolae. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. Dr. Grigorie T. Marcu — Numărul pe Decembrie 1939 cuprinde: Prof. Dr. Dumitru Stăniloae: Credință și logică. Pr. D. Veștemean: Probleme ecumenice. Prof. Dr. N. Neaga: Ecclesiastul (scurte note explicative). Ștefan Tascian: Marele Șaguna (versuri). Dr. Adina C. Iliescu: Atitudini: Câteva observații pe marginea unui congres al liberugetătorilor. Pr. Dr. Teodor Bodogae, Pr. Ioan Bunea și Pr. A. Radu: Mișcarea literară: Un vlădică român năpăstuit la 1638. Cine putea fi el? Filosofia morală. Împăratul Iustinian I și ereziile. Doctorul Ioan Piuariu-Molnar. Gr. T. M.: Cronică: Manifestațiile ortodoxe din Țara Zarandului, Sighet, Blaj, Cluj și Arad. Înființarea Mitropoliei Olteniei și a Episcopiei Timișoarei. I. P. Sf. Dr. Irineu Mihălcescu mitropolit al Moldovei și Sucevei. Alegerea primului mitropolit al Olteniei. Prăznuirea patronului Academiei teologice „Andreiane” din Sibiu. Gr. T. M.: Note și informații: Noul guvern proclamă „armistițiul patimilor”. „Valoarea educativă a istoriei naționale”. „Viața ilustrată”. Măria Sa Marele Voevod Mihai a devenit major. O carte valoroasă: „Pocăința”. A murit Siegmund Freud. Mărunte.

De vânzare

Un Cuptor mare pentru încălzit din fontă. Informațiuni se pot lua la Oficiul parohial ortodox român din Sibiu-Iosefin, Strada Bisericii Nr. 12—14 și la dl Ioan Gligor, I epitrop, Str. O. Goga Nr. 31. (100) 1—

Nr. 13.066/1939

Comunicare

Se aduce la cunoștință că erezii după preotul Ioan Mihailă din Dăișoara, decedat la 9 Octombrie 1939, în baza Ș-ului 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc au primit dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, în numerar fără nici o reținere, ajutorul preoțesc de 40.000 (patruzeci mii) Lei.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 3 Decembrie 1939.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 44/1939 par.

(99) 1—3

Anunț de licitație

Consiliul parohial ortodox român din Apold, tractul Sighișoara, T.-mare, dă în licitație publică repararea și adaptarea casei parohiale, pe baza planului și devizului, aprobat de P. V. Consiliu Arhiepiscopesc cu Nr. 9772/1939.

Licitația se va ține în 29 Decembrie 1939, în localul „Casa culturală”, la ora 15; în caz de nereușită a licitației, se va ține a doua licitație la 7 Ianuar 1940 în acel local și aceeași oră.

Parohia nu dă nici un fel de material. Ofertanții vor depune odată cu ofertele, ca garanție 5%, dela suma devizului de 301.814 Lei, în numerar sau efecte de stat, care garanție, după aprobare se va majora la 10%.

Planul și devizul se pot vedea în orice zi la Oficiul parohial.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrarea unuia dintre cei trei ofertanți din urmă.

Comuna bis. pentru deplasări nu dă nici o rebonificare.

Apold (Sighișoara), 25 Noembrie 1939.

Oficiul parohial:

Pr. Chirion Munteu

paroh

Epitropi:

Zaharie Petrează ep. I

Emanoil Morar

*Concurs

Pentru întregirea, pe un an de zile, a postului de cantor în parohia Brașov-Dârste se publică prin aceasta concurs cu termen de 30 zile dela cea dintâi apariție în Telegraful Român.

Venitele împreună cu acest post: 1. Salariu lunar în sumă de lei 700 dela biserică.

2. Sesla cantorală: 4 jugăre pământ arabil.

3. Venitele întâmplătoare în parohie. Cererile de candidare, însoțite de actele convenite, se vor înainta, în termenul dat, oficiului protopopesc Brașov, cu al cărui aviz concurenții se vor prezenta în parohie în zi de Duminecă sau sărbătoare pentru a face cunoștință cu poporul.

Dat în consiliul parohial ortodox român din Brașov-Dârste la 23 Sept. 1939.

Președinte:

Secretar:

Ioan Broșu

paroh-pres.

Nicolae N. Bârsan

preot-ajutor

Văzut:

Dr. N. Stinghe

adm. protopresbiteral

(97) 3—3

Prin cazul concret și real al morții lui Geo, care nu este unica ilustrare a răului din lume, fiindcă mai sânt atâtea cazuri analoage, eu frizez numai această problemă. Nu încerc s'o rezolv, fiindcă n'aș putea-o. Prin tratarea ei sumară, nu încerc să-mi definesc o atitudine ideologică, mărginindu-mă iarăși să întreb: Dece, Doamne, este atâtea rău în lume, când ar putea să fie bine? Dece răul, în loc să dispară, este în creștere?

Dece au murit legiunile de martiri creștini nevinovați? Dece, în ordinea morală, nu suferă și nu sânt sancționați numai cei răi și păcătoși?

„There is a green hill far away...” spune un cântec american, pe care l-am învățat dela Geo, cântec care mai stăruie și astăzi în sufletul meu, nostalgic și evocator. Acolo departe, este un deal inverzit, o pădure de palmieri, un mormânt care închide în bezna lui o taină. Dacă n'ar fi fost închisă o taină în mormântul acesta și dacă taina aceasta nu mi-ar fi ridicat din nou în minte eterna temă a suferinții omenești, povestea acestui copil, oricât ar fi fost de frumos redată, n'ar fi fost decât

un simplu fapt divers, un eveniment fără importanță, o deșartă efuziune sentimentală.

Cum însă, movila de țărână sub care zace micul meu prieten, închide în ea o mare taină, o taină care m'a făcut să-mi spun, întocmai ca Hamlet care-și dădea sufletul în brațele prietenului său Horațiu, că „restul e tăcere”, restul acela care se întinde dincolo de această movilă de țărână, adică însași taina morții lui Geo, — am încercat să conturez aici, în câteva rânduri, profilul spiritual al acestui copil cu ochi albaștri și suflet curat ca al îngerilor.

Mesagiul morții lui Geo, scrisoarea tatălui său, stă pe masa mea de lucru. O scrisoare sobră, ca toate scrisorile care anunță o nenorocire. Geo s'a dus, s'a mutat în altă viață. Atât îmi scrie îndureratul părinte...

A trecut multă vreme, de când am părăsit pământul Americii. N'am făcut acolo o călătorie de plăcere, ci una care trebuia să dea vieții mele un prilej de afirmare a setei de expansiune lăuntrică. Am o concepție dinamică de viață. Viața trebuie să fie un neîncetat colind în căutarea ta însași.

(Sfârșitul urmează).

V. Sămărtinean